

Niccolò Ammaniti

KORKMUYORUM

roman

♥
CAN

İtalyanca aslından çeviren
EREN CENDEY

Niccolò Ammaniti
KORKMUYORUM

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Yayın Yönetmeni
İlknur Özdemir

Yayına Hazırlayan
Pınar Savaş

Dizgi
Serap Kılıç

Düzeltili
Fulya Tükel

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

İç Baskı
Özal Basımevi

Kapak Baskı
Çetin Ofset

Cilt
ZE Ciltevi

1. basım : 2003

ISBN 975-07-0314-6
© 2001 Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino /
Can Yayınları Ltd. Şti. (2002)

Niccolò Ammaniti KORKMUYORUM

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren
EREN CENDEY

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Özgün adı
Io non ho paura

*Bu kitap ceketine takılı gümüş yıldızıyla beni
Siyah'ta¹ izleyen ablam Luisa'ya adanmıştır.*

---

¹ Yazar bir söyleşisinde bunun dağlarda ileri düzeyde kayak yapanlara ayrılmış siyah pist olduğunu açıklamıştır.

*Yalnız bunu anladı. Karanlığa düştüğünü.
Ve bunu bildiği anda, artık bilmez oldu.*

Jack London

I

Tam Salvatore'yi geçmek üzereydim ki kız kardeşimin çığlık çığlığa bağırdığını duydum. Arkamı döndüğüm sırada, tepeyi baştan başa örten buğdaylar onu yuttu.

Peşimden gelirse annem canıma okurdu.

Durdum. Ter içindeydim. Bir soluk alıp ona bağırdım:

— Maria! Maria!

İncecik ve acı dolu sesiyle beni yanıtladı:

— Michele!

— Canın mı yandı?

— Evet, yanıma gel.

— Neren acıyor?

— Bacağım.

Yorulmuştu ve numara yapıyordu. Çekip gideyim diye düşündüm. Ama ya gerçekten bir yerini acıttıysa?

Ötekiler nereye kaybolmuşlardı?

Buğdayların arasında bıraktıkları izi fark ettim. Bir elin parmakları gibi yan yana ve sırayla tepeye doğru ilerliyorlar, arkalarında kırılmış başaklar bira-

kıyorlardı.

O yıl buğdaylar inanılmaz büyümüşlerdi. İlkbahar sonunda çok yağmur yağmış, ekinlerin sapları haziran ortasında hiç görülmemiş biçimde gür ve sağlam olmuştu.

Çok sık ve yüklü olan başaklar artık toplanmaya hazırdılar. Dört bir yan buğdayla örtülüydü. Altın renkli bir okyanusun dalgaları tepelerden vadilere uzanıp gidiyordu. Ufuk noktasına kadar buğday, gökyüzü, ağustosböcekleri, güneş ve sıcaktan başka bir şey yoktu.

Ne kadar sıcak olduğuna ilişkin bir düşüncem yoktu çünkü dokuz yaşındaki bir çocuk derecelerden pek bir şey anlamaz; tek bildiğim bunun normal olmadığıydı.

1978 yılının o lanet yazının, yüzyılın en sıcak yazılarından biri olduğu söylenmişti. Sıcaklık taşların içine sızıyor, toprağı ufalıyor, bitkileri yakıyor, hayvanları öldürüyor, evleri ateşe veriyordu. Bostandan toplanan domateslerin suyu çekilmiş oluyordu, kabaklar minicik ve taş gibiydi. Güneş insanın soluğunu, gücünü emiyor, oynama hevesini, her şeyini kırıyordu. Ortalık geceleri bile kavruluyordu.

Acqua Traverse'de büyükler akşamın altısı olmadan evden çıkmıyor, kepenkleri örtüp içeriye kapanıyorlardı. Yalnızca bizler kızgın ve ıssız kırlarda koşturup duruyorduk.

Kız kardeşim Maria beş yaşındaydı, kulübesinden kaçan bir yavru köpek inadıyla her yere peşimden geliyordu.

“Sen ne yaparsan, aynısını yapmak istiyorum,” diyordu sürekli. Annem de ona hak veriyordu.

“Sen onun ağabeyi misin, değil misin?” Onu peşimden sürüklemekten başka çarem yoktu.

Maria’ya yardım etmek için çocukların hiçbiri durmamıştı.

Ne de olsa yarış yapıyorduk.

— Haydi bakalım, tepeye çıkıyoruz. Dönemeçlerden dolaşmak yok. Birbirini izlemek yok. En son gelen ceza alır. Kurukafa kararları almış ve bana da şöyle demişti:

— Tamam, kardeşin yarışma dışı kalabilir, o daha çok küçük.

Maria,

— Ben çok küçük değilim, diyerek karşı çıkmıştı. Ben de yarışmak istiyorum! Sonra da düşmüştü işte.

Ne yazık ki üçüncü olmuştum.

Antonio birinci olmuştu. Her zamanki gibi.

Antonio Natale’nin lakabı Kurukafa’ydı. Ona neden bu adı taktığımızı anımsamıyorum. Belki de bir zamanlar koluna kurukafa çıkartması yaptığı içindir; hani şu tütüncüden alınan ve suyla yapıştırılan tür çıkartmalardan biriydi. Kurukafa, çetenin en büyüğüdü. On iki yaşındaydı. Çetenin reisiydi. Emir vermeye bayılırdı, söyledikleri yapılmazsa kabalaşır. Pek uzun boylu sayılmazdı ama iri, güçlü ve yürekliydi. Tepeye de lanet olası bir greyder gibi tırmanmıştı.

Salvatore ise ikinci olmuştu.

Salvatore Scardaccione dokuz yaşındaydı; aynı yaştaydık. Benim en iyi arkadaşımdı. Aynı sınıftaydık. Salvatore’nin boyu benden uzundu. Yalnızlığı seven bir çocuktü. Zaman zaman bizimle oynasa da,

çoğunlukla kafasına göre takılırdı. Kurukafa'dan daha uyanıktı ve onu alt etmek istese bunu kolayca başarırđı ama çete reisi olmak gibi bir hevesi yoktu. Babası Avukat Emilio Scardaccione Roma'da önemli bir kişiydi. İsviçre'de tonla parası varmış. Öyle söylenirdi.

Sonra da ben geliyordum. Michele. Michele Amitrano. O gün de üçüncü olarak ilerliyordum; iyi tırmanıyordum ama kız kardeşim yüzünden olduğum yere çakılmıştım.

Dönsem mi, onu olduğu yerde bıraksam mı diye düşünürken, ansızın dördüncülüğe düştüğümü fark ettim. Tepenin bir başka yamacından çıkagelen Remo Marzano beceriksizi beni geçmişti. Ve hemen tırmanmaya başlamazsam Barbara Mura bile beni geride bırakacaktı.

İşte bu felaket olurdu. Bir kız tarafından geçilmek. Hem de şişko bir kız.

Barbara Mura kudurmuş bir dişi domuz gibi dörtayak üzerinde tırmanıyordu. Tere ve toprağa bulanmıştı.

— Ne yapıyorsun, kız kardeşinin yardımına gitmiyor musun? Duymadın mı sesini? Zavallılığın canı yanmış, derken mutlulukla sırtıyordu. Kırk yılda bir sonunculuk cezası almayacaktı.

— Gidiyorum, gidiyorum. Ama gene de seni geçeceğim. Onun kazanmasına göz yumamazdım.

Arkamı döndüm ve kollarımı sallayarak, bir Siyu Kızıldelisi gibi çığlıklar atarak inmeye başladım. Deri sandaletlerim buğdayların üzerinde kayıyordu. Birkaç kez popomun üzerine düşüverdim.

Onu göremiyordum.

— Maria! Maria! Neredesin?

— Michele...

İşte oradaydı. Minicik ve mutsuzdu. Kırık buğday başaklarının üzerine oturmuştu. Bir eliyle ayak bileğini ovuşturuyor, ötekiyle gözlüğünü tutuyordu. Saçları alnına yapışmıştı, gözleri yaşlıydı. Beni görür görmez, dudaklarını büzdü ve bir hindi gibi şişindi.

— Michele?..

— Maria, bana yarışı kaybettirdin! Benimle gelmemeni söylemiştim sana, al işte! Yanı başına oturdum. Neren acıdı?

— Takılıp düştüm. Ayağım acıdı ve... Ağzını kocaman açtı, gözlerini kıstı, başını iki yana eğdi ve cıyak cıyak ağlamaya başladı. Gözlüğüm! Gözlüğüm kırıldı!

Neredeyse yüzüne bir tokat indirecektim! Okul kapandığından bu yana üçüncü kez gözlüğünü kırıyordu. Ve bilin bakalım annem her seferinde kimin canına okuyordu!

“Kardeşine dikkat etmelisin; sen ağabeysin.”

“Anne, ben...”

“Anne ben... istemiyorum. Sen hâlâ anlamadın ama ben parayı bostandan toplamıyorum. Gözlüğünü bir daha kırarsa, sana öyle bir ceza vereceğim ki...”

Daha önce yapıştırıldıkları noktadan, yani tam ortadan kırılmıştı gözlük. Artık çöpe atmaktan başka çare kalmamıştı.

Kardeşim ağlamayı sürdürüyordu.

— Annem... Kızacak... Ne yapacağız?

— Ne yapalım? Seloteyp sararız olur biter. Haydi, kalk bakalım.

— Seloteyp sarınca çirkin oluyor. İğrenç oluyor. Hiç hoşuma gitmiyor.

Gözlüğü cebime soktum. Maria onlarsız önünü görmüyordu; gözleri şaşığı ve hekim büyümeden önce ameliyat olması gerektiğini söylemişti.

— Hiçbir şey olmaz, kalk haydi.

Ağlamayı keserek burnunu çekmeye başladı.

— Ayağım acıyor.

— Neresi? Aklım hâlâ öteki çocuklardaydı; bir saat önce tepeye varmış olmalıydılar. Sonuncu olmuştum. Kurukafa'nın ağır bir ceza vermeyeceğini umuyordum. Bir keresinde yarışı kaybedince bana ısırganların arasından koşma cezası vermişti.

— Neren acıyor?

— Buram. Ayak bileğini gösteriyordu.

— Burkulmuştur. Bir şey olmaz. Şimdi geçer.

Lastik ayakkabısının bağcıklarını gevşettim ve sonra da özenle çıkarttım. Bir doktor da aynı yapıyordu.

— Şimdi daha iyi misin?

— Biraz. Eve dönelim mi? Çok susadım. Ya annem...

Haklıydı. Evden çok uzaklaşmıştık. Hem de kaç saattir.

Öğle yemeği saati geçmişti; annem pencereye yapışmış olmalıydı.

Eve dönmeye çekiniyordum.

Birkaç saat önce hiç böyle bir tasam yoktu.

O sabah bisikletlerimizi alıp dolaşmaya çıkmıştık.

Genellikle evlerin çevresinde küçük turlar atar, tarlaların kenarına, kurumuş dere yatağına kadar gider, yarışarak geri gelirdik.

Benim bisikletim, selesi yama içinde bir demir

yıgınıydı, öyle yüksekti ki, üzerinde iki büklüm oturuyordum.

Ona Hurda adını takmıştık. Salvatore bunun dağ bisikleti olduğunu söylerdi. Her neyse, ben ona bayılıyordum çünkü küçükken babam binermiş.

Bisikletle dolaşmadığımız zamanlar sokakta top peşinde koşturur, körebe gibi oyunlar oynar ya da buğday deposunun gölgesinde pineklerdik.

Canımız ne isterse onu yapardık. Yoldan araba geçmezdi. Hiçbir tehlike yoktu. Ve büyükler, sıcakların bitmesini bekleyen kurbağalar gibi evlere kapanıp otururlardı.

Zaman çok yavaş akardı. Yaz sonunda okulun açılmasını dört gözle bekler olurduk.

O sabah da Melichetti'nin domuzlarından konuşuyorduk.

Melichetti'nin domuzları konusu çok sık dolanırdı dilimize. Söylentilere göre ihtiyar Melichetti, domuzlarını tavukları, tavşanları, hatta sokaktan geçen kedileri parçalamaları için eğitirmiş.

Kurukafa, yere bembeyaz bir tükürük yumağı fırlattı.

— Şimdiye dek size anlatmamıştım, dedi. Çünkü söyleyemedim. Ama şimdi şu kadarını söyleyeyim: O domuzlar Melichetti'nin kızının minik köpeğini de yediler.

Hep bir ağızdan bağıştık:

— Hayır, bu doğru olamaz!

— Doğru. Size Meryem Ana'nın yüreği üzerine yemin ederim. Hem de canlı canlı. Tamamen canlı olarak yendi.

— Bu imkânsız!

Bunlar nasıl vahşi domuzlardı ki, cins bir köpeği bile yiyebilmişlerdi?

Kurukafa, başıyla evet işareti yaptı.

— Melichetti köpeği alıp tel örgünün arkasına fırlattı. Köpekçik kurnazlık edip kaçmaya yeltendi ama Melichetti'nin domuzları ondan daha kurnazdılar. Köpekçiğe kaçma fırsatı tanımadılar. İki saniyede paramparça ettiler.

Sonra da ekledi:

— Yabandomuzlarından daha beterler.

Barbara,

— Peki neden köpeği onların arasına fırlattı, diye sordu.

Kurukafa biraz düşündü.

— Evin içine işemiş. Hele senin gibi tombul bir kız onların arasına düşse, kemiklerine kadar sıyrır bitirirler.

Maria ayağa kalktı.

— Melichetti deli mi?

Kurukafa yeniden yere tükürdü.

— Domuzlarından daha deli.

Böyle korkunç bir babası olan Melichetti'nin kızını düşünerek sessizliğe büründük. Hiçbirimiz onun adını bilmiyorduk, bacaklarından birinin çevresinde bir tür demir alet taşınmasıyla ünlüydü.

— Gidip onları görebiliriz, diyerek atıldım ortaya.

— Oraya bir sefer düzenleyelim, diye bağırdı Barbara.

— Melichetti'nin çiftliği çok uzaktır. Oraya gide-
ne kadar canımız çıkar, diye homurdandı Salvatore.

— Hiç de değil, çok yakın. Haydi gidelim...
Kurukafa bisikletine atladı. Salvatore'yi alt etmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

O anda benim aklıma bir şey geldi:

— Neden Remo'nun kümesinden bir tavuk çalıp

oraya gittiğimizde Melichetti'nin domuz ağılına atmayı denemiyoruz. Hayvanı nasıl parçaladıklarını gözümüzle görürüz.

— Harika, diye onayladı bunu Kurukafa.

Remo, tavuk çalarsak, babasının onu geberteceğini söyleyerek mızıklanmaya başladı.

Artık yapacak bir şey yoktu, bu harika bir fikirdi.

Kümesine girdik, en sıska tavuğu yürüttük, tüyle-rini yolup bir torbaya koyduk.

Sonra biz altı çocuk ve bir tavuk, Melichetti'nin ünlü domuzlarını görmek üzere yola düştük. Buğ-day tarlalarının arasında o kadar uzun süre pedal çevirdik ki, güneş tam tepeye çıktı ve hepimizi yakıp kavurdu.

Salvatore haklıydı, Melichetti'nin çiftliği acayip uzaktı. Oraya vardığımızda, susuzluktan ölmüştük ve beynimiz kaynamıştı.

Melichetti güneş gözlüğünü takmış, çarpık bir güneş şemsiyesinin altındaki eski püskü bir sallanan sandalyeye oturmuştu.

Çiftlik evi dökülüyordu, çatısı zift ve tenekeyle olabildiğince onarılmıştı. Avlunun bir kenarındaki yığıntı, atılmış döküntülerden oluşuyordu: traktör tekerlekleri, paslı bir bisiklet, dibi çıkmış iskemleler, tek bacağı olmayan bir masa. Sarmaşığın dolandığı bir direğin üzerinde yağmurun ve güneşin soldurduğu inek kafatasları asılıydı. Bir tane de daha küçük ve boynuzsuz bir kafatası vardı. Kimbilir hangi hayvanındı.

Zincire vurulmuş bir deri bir kemik köpeği havlayıp duruyordu.

Aşağıdaki kanala doğru uzanan yamaçta teneke kulübeler ve domuz ağılının çitleri görünüyordu.

Suyun taşı yararak açtığı uzun çatlaklar, küçük kanyonları andırıyordu. Beyaz, sivri kaya uçları kızıl toprağı yarıp diş gibi çıkardı. Buralarda genellikle farelere yem olan çarpık çurpuk zeytin ağaçları ve çobanların koyun sürülerini soktukları mağaralar bulunurdu.

Melichetti mummyaya benziyordu. Bumburuşuk ve çıplak derisi iyice sarkmıştı; göğsünde bir tutam beyaz kıl kalmıştı yalnızca. Boynunun çevresine yeşil lastiklerle tutturduğu ortopedik bir boyunluk takmıştı; üzerinde kara bir şort, ayağında kahverengi plastik terlikler vardı.

Bisikletlerimizin tepesinde gelişimizi gördü ama yerinden kıvıldamadı. Herhalde gözüne birer serap olarak görünmüştük. O yoldan hiç kimse gelip geçmezdi, arada sırada saman yüklü bir kamyonu rastlanırdı, o kadar.

Ortalık sidik kokuyordu. Milyonlarca karasinek konup kalkıyordu. Melichetti bunların hiçbirinden rahatsız olmuyordu. Sinekler aynı ineklere yaptıkları gibi gözlerine, başına konuyorlardı. Bir tek ağzına konduklarında homurdanıyordu ihtiyar.

Kurukafa öne çıktı.

— Bayım, dedi. Susadık. Bize birazcık su verir misiniz?

Melichetti gibi birinin insanın üzerine ateş edebileceğinden, yakalayıp domuzlara atabileceğinden, ya da zehirli su verebileceğinden korkuyordu. Babam bana Amerika'da yaşayan bir adamı anlatmıştı; bu adam evinin önündeki minik gölde timsah besliyormuş ve durup ona bir şey danışanları eve sokuyor, kafasına bir şey vurup bayıltarak timsahlara yem olarak atıyormuş. Sonunda polis kapıya da-

yanınca kendini atmış timsahlara yem olarak. Melichetti bal gibi bu tip bir adam olabilirdi.

İhtiyar gözlüğünü kaldırdı.

— Burada ne işiniz var çocuklar, diye sordu. Evinizden fazla uzaklaşmışsınız.

Bu kez Barbara öne çıkarak,

— Bay Melichetti, küçük köpeğinizi domuzlara yem olarak verdiğiniz doğru mu, diye sordu.

O anda öleceğimi sandım. Kurukafa şöyle bir döndü ve kıza nefret dolu bir bakış fırlattı. Salvatore de Barbara'nın dizinin altına bir tekme attı.

Melichetti öyle çok güldü ki, sonunda adamı bir öksürük tuttu; neredeyse boğuluyordu. Sonunda zar zor kendine geldiğinde şöyle dedi:

— Ah be küçük kızım; bu kadar saçma bir şeyi kim söyledi sana?

Barbara dönüp Kurukafa'yı gösterdi:

— O!

Kurukafa kızardı bozardı, başını öne eğdi ve gözlerini ayakkabılarına dikti.

Barbara'nın neden böyle söylediğini biliyordum.

Birkaç gün önce büyük bir taş atma yarışı yapmıştık ve Barbara bu oyunda kaybetmişti. Ceza olarak Kurukafa ondan gömleğinin önünü açmasını ve memelerini göstermesini istemişti. Barbara on bir yaşındaydı. Memeleri bir lokmacık büyümüştü ve birkaç yıl sonra olacaklar hakkında pek bir fikir vermemişi. Barbara bu cezaya itiraz etmişti. Kurukafa da onu, "Bunu yapmazsan bizimle gelmeyi unut," diye tehdit etmişti. O anda içim fena olmuştu çünkü bu doğru bir ceza değildi. Aslında Barbara'dan hoşlanmıyordum çünkü fırsatını buldu mu insanın arkasından dolaplar çeviren biriydi ama gene de memelerini göstermesini istemek, biraz fazlaydı.

Niccolò Ammaniti

KORKMUYORUM

İtalya'nın güneyinde küçük bir sınır köyü. Yoksulluğun alt sınırındaki bu yerde kavurucu bir yaz yaşanmaktadır. Bütün gün tarlalarda oynayan yaşları beş ile on iki arasında değişen çocuklardan biri de *Michele*'dir. Yapılan bir yarışta sonuncu olan *Michele*, terk edilmiş bir evi keşfetme cezasına çarptırılınca o evde kimselere anlatamayacağı korkunç bir sırla karşılaşır. Bu sır, onun çocuk dünyasının canavarlar ve hayaletlerle dolu fantezileriyle birleşince ortaya rahatsız edici bir öykü çıkar. Sağduyusu ve sadakat anlayışıyla ailesine duyduğu sevgi arasında bocalayan *Michele*, acıklı ve ürkütücü bir öykünün parçası olurken, çocukların saf dünyasıyla büyüklerin para üzerine kurulmuş dünyası da birbiriyle çarpışır. *Korkmuyorum*'u az rastlanır bir betimsel duyarlıkla işleyen, *Michele*'nin çocuk dünyasını ve bu dünyanın zengin fantezilerini son derece ustaca ortaya koyan *Niccolò Ammaniti*, doğanın ve insanın güzellikleriyle çirkinliklerini, bu güzellik ve çirkinliğin yarattığı zıtlığı, yine doğanın öğelerini kullanarak farklı metaforlarla anlatıyor.

Kapaktaki resim: RICHARD H. SMITH

ISBN 975-07-0314-6

